

INGEZONDEN.

OVER DEN PSYCHOGENEN OORSPRONG VAN SOMMIGE JICHTAANVALLEN.

Aan VAN LIER, die met veronachtzaming van zoo talrijke klinische en historische gegevens den mogelijken psychogenen oorsprong van sommige jichtaanvallen ontkent, geef ik gaarne hierbij inzage van een brief, welken een Nederlandsche collega mij onlangs schreef naar aanleiding van mijn publicatie.

Na zijn laatsten jichtaanval beschreven te hebben, waarvan de beschrijving en oorzaak hier te veel plaats zou vergen, vervolgt hij woordelijk: „Ter completering deel ik nog mede, dat ik twaalf jaar geleden een zelfden jichtaanval in het zelfde gewricht doormaakte *in een tijd van depressie* door groot finantieel verlies.

Ik hoop, dat ik u niet verveeld heb met dit relaas, maar ik meende, dat ik u, die zich zoo in het vraagstuk der jichtneurose hebt ingewerkt, misschien met de opsomming van deze zelf ondervonden zaken van dienst kon zijn.

Zijn wensch is door VAN LIER's onvoorzichtige critiek in vervulling gegaan!

Rotterdam, 26 Mei 1921.

D. KLINKERT.

BAD EMS.

Toen ik dezer dagen dr. REUTER, badarts te Ems, raadpleegde, vertelde deze mij, dat hij de laatste dagen van verschillende dokters brieven uit Nederland had ontvangen met de vraag, of de omstandigheden te Ems van dien aard waren, dat een kuur aldaar aan hun patiënten aangeraden kon worden. Daaruit leidde hij af, dat men in Nederland onder de dokters een geheel verkeerde voorstelling van de toestanden te Ems had. Daar ondergeteekende reeds eenigen tijd te Ems is en dus de toestanden goed kan beoordeelen, verklaart hij gaarne, dat het eten en de hygiënische verzorging in de hôtels uitstekend is, dat verder de behandeling en verpleging van de patiënten niets te wenschen overlaat en aan de badgasten het verblijf alhier zoo aangenaam mogelijk wordt gemaakt.

Bad Ems, 22 Mei 1921.

W. PRINS.

DE SPOORWEG-ARTSENKWESTIE.

Telkens komt de spoorwegartsenkwestie weer naar voren. Zoo langzamerhand scheen de zaak aan belangstelling te verliezen, en schenen wij eenigszins vrede te krijgen met de wijze van verkiezing van een arts aan de spoorfondsen. Het geneeskundig opperhoofd der spoorwegartsen, dr. OFFERHAUS betoogde mij onlangs, dat er aan het spoorwegfonds nu toch vrije artsenkeus was, want ieder kon solliciteeren en dan werd door de leden gestemd; wie dan tot de meerderheid behoorde was tevreden met zijn geneesheer, maar de minderheid merkte van deze vrije artsenkeuze dan toch niet veel. Zelfs werd mij nog medegedeeld, dat de soldaten en onderofficieren ook wel vrije artsenkeus konden gaan vragen, de leden der spoorwegfondsen hadden het dan toch veel beter dan zij. Nu geloof ik, dat het voor onderofficieren en soldaten met gezinnen toch zeker veel waard zou zijn, als zij de vrije artsenkeuze hadden, want, collega's, officieren van gezondheid, duiden het mij niet ten kwade, een aangewezen arts is toch altijd in het oog van het publiek minder dan een, dien zij zelf kunnen kiezen.

Zoo staat de zaak dus nog juist zooals een jaar geleden, en de spoorwegartsen met dr. OFFERHAUS zien nog steeds niet in den onrechtvaardigen toestand, welke door hen niet alleen geduld wordt, maar steeds door hen als recht wordt verdedigd. Kwamen zij er maar eens eerlijk voor uit, dat zij het ook niet in den haak vinden, als een collega aan hen een patiënt verliezen moet, omdat deze conducteur of weg-

werker wordt. Neen, het is in hun oogen zóó rein en zuiver, dat er niets aan ontbreekt. Moeten wij niet-spoorwegartsen ons nu hierbij maar neerleggen? Ik zou den niet-spoorwegartsen willen toeroepen: „verzamelen”, zoodat wij de Maatschappij dwingen zich in dezen uit te spreken.

Utrecht, 28 Mei 1921.

G. F. GEZELLE MEERBURG.

GRENSMISÈRE.

Eerst heden kwam door toevallige omstandigheden het stukje van JANKNECHT onder mijn oogen. Daardoor schoten mij twee gevallen van schotverwondingen te binnen, die ik heb gezien in de jaren, toen ik moest meehelpen de zuidergrenzen te verdedigen. Schietpartijen kwamen bijna dagelijks voor, doch gewonden bij uitzondering. Waar dan die kogels bleven wist niemand. Alleen vertoonden de meeste grenspalen ontelbare geheimzinnige deuken en hazen en konijnen bleken na de mobilisatie uitgestorven in die streken.

De eerste „merkwaardige” verwonding, die ik zag, was bij’ een smokkelenden soldaat, die een inschotopening had juist links naast de hartfiguur en waar de kogel rechts (achter) naast de wervelkolom was uitgekomen. Het projectiel was, gezien de snelle genezing met kleinen haematothorax, juist tusschen hart en groote vaten „doorgescharreld”. Deze man had dus geboft. De tweede was een inboorling, die, weggekropen in een droge sloot, „eruit” geschoten was. Hij vertoonde bij inspectie 8 (zegge acht) schotwonden te weten: twee aan de rechter bil (wondkanaal niet diep onder de huid), twee aan het scrotum (in en uit), twee aan den penis (dwars er door) en twee aan den linker pols (ook dwars er doorheen). De „schutter” beweerde stijf en strak slechts *eens* geschoten te hebben en bij navraag van den patiënt bleekt deze gehurkt in de sloot gezeten te hebben gezeten met de linker hand afhankelijk tusschen de beenen, in welke houding de kogelloopbaan door alle genoemde organen kan zijn heengegaan. Deze man had dus niet geboft, alhoewel hij ook glad genas.

De vraag, of wij onze commiezen niet met proppenschieters en „klappertjes” zouden bewapenen, lijkt mij in ons *Tijdschrift* niet op zijn plaats, maar het schieten op een persoon, die wegloopt, kruipt, springt enz., is niet zóó makkelijk als JANKNECHT denkt.

Noordgouwe, 25 Mei 1921.

J. F. O. HUESE.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

WEENEN. — **De afdrijving in de Oostenrijksche volksvertegenwoordiging.** Sociaaldemocratische leden van den Nationalrat hebben voorgesteld, de strafwetbepalingen omtrent de afdrijving aldus vast te stellen: 1. Aan strafbare afdrijving maakt zich schuldig, wie, om welke redenen ook, *zonder toestemming der moeder* een zwangerschap afbreekt of tracht af te breken; de straf bedraagt dan één tot vijf jaren zware kerkerstraf, en, als daarbij de moeder in levensgevaar geraakt of ernstig nadeel aan haar gezondheid lijdt, vijf tot tien jaren. 2. Met zware kerkerstraf van 6 tot 12 maanden en boete tot 50000 kronen wordt gestraft, wie, *ook al is het met toestemming der moeder*, de afdrijving als beroep uitoefent of uit gewinzucht, indien gij, nadat de zwangerschap drie maanden gevorderd is, deze afbreekt of tracht af te breken. 3. Een zwangere vrouw kan worden gestraft met hechtenis van 1 tot 6 maanden, indien zij na de derde zwangerschapmaand afdrijving harer vrucht te weeg brengt of maakt, dat haar kind dood ter wereld komt; lijdt het kind daardoor blijvende schade aan zijn gezondheid, dan wordt de vrouw